

• סבא שמעון •

ליד המקום שסבא נח בו עכשיו,
צומחים ברושים. הברושים האלה
מזכירים לי את סבא. (לפחות הנמוך
והרחב שביניהם) תסתכלו על
הברושים הללו. רואים את הגזע בין
הענפים? כמו סבא, הגזע, יוצא
מהאדמה ושואף גבוה גבוה.

ישר, ישר כמו סרגל שמכאיב בקצות
האצבעות. אני זוכר כילד, כשבאו
כולם לסנדלריה לקבל נעליים או
סנדלים חדשות, מעולם לא קיבלתי
זכות קדימה, ועם זאת, ידעתי שסבא
אוהב אותי. הרבה הייתי מבקר אותו
בסנדלריה.

תכנסו רגע אל סבא, לסנדלריה.
מריחים את ריח העור ודבק המגע?
זוכרים את סטנד העץ שעליו שמים
את הרגל עם הנעל החדשה?
והסנדלריה מלאה בפיסות עור
מצוירות שסבא הפך לפרצופים
מוזרים מעוותים קצת, מזכירים את
שאר ציוריו.

סבא היה אמן, והאמנות, אתם
יודעים, נדבקת לאנשים מיוחדים.
כולם מכירים את הציורים של סבא.
מכירים את הנשים הגבוהות מדי,
המחזיקות ילדים קטנים מדי, על
ידיים ארוכות מדי. האנשים
המצויירים שלו הם כולם יותר מדי.
אבל הפנים של האנשים הללו,
הפרצופים שלהם חיים כל כך, כמעט
חיים מדי. תמונות היהודי הנווד
שלו, צובטות את הלב, באות אלינו
מעבר לא מזוהה של חיי היהודים.

אני זוכר שהרגשתי עצמי לא-פעם
נכנס יחד עם השיירה לתוך חלל
ביה"כ המואר בזהב. והנה נדמה
שלאחר מותו הופכים גם שאר ציוריו
למושכים ויפים במיוחד.

כבר כמה שבועות אני חוזר שוב
ושוב לחדר הציור ומוצא עוד ועוד
ציורים מבריקים. פתאום מתחשק
לתלות את הציורים על הקיר. כדאי
לכם להכנס שוב לחדר הציור, הפעם
בלי שמעון. תתפלאו למצוא אוצרות
שם על המדפים.

אבל את האוצרות האמיתיים כבר
הפסדתם. הם תלויים אצל סבתא על
הקיר ואצלנו בלב.

נוחה בשלום, סבא. לא עוד תצייר
בשמן על שקי יוטה מרוחים בלבן.
ואם נראה פעם את הקשת בענן, והיא
קצת מוזרה - נדע שהיום אתה צבעת
לנו אותה בשמים.

יוחאי שרון